

אמר רב: מאן הוא גברא רבה אריבא דאיטלע, ובא? בהכרח — לוי הוא. ומכך שהוא בא לכאן מארץ ישראל, שמע מינה — נח נפשיה [מת] דרבי אפס, שהיה ראש הישיבה בארץ ישראל, ויטיב רבי חנינא ברישא דמתיבתא במקומו, ולא הוה ליה איניש ללוי למיתב גביה וללמוד ממנו.

שכל הימים שישב רבי אפס בראש ישב רבי חנינא בחוץ, לפי שלא נכפף לרבי אפס. ומשום כבודו של רבי חנינא ישב לו גם לוי אצל רבי חנינא בחוץ. וכשמת רבי אפס הושיבו את רבי חנינא בראש. ולכן קאתי לוי להכא ללמוד תורה, לפי שלא היה לוי כפוף לרבי חנינא.

ומקשינן: ומנין ידע רב שמת רבי אפס? ודילמא סיבת בואו של לוי לכאן הוא משום דנח נפשיה דרבי חנינא, ורבי אפס — בדקאי קאי, שעדיין הוא חי, ולא הוה ליה ללוי איניש למיתב גביה, מחוץ לבית המדרש, ולכן קאתי להכא!?

ומשנינן: אם איתא דרבי חנינא שכיב לא היה לוי גולה ממקומו. משום דלוי לרבי אפס — מוכף הוה כייף ליה! ורק משום כבודו של רבי חנינא לא נכנס למתיבתא של

רבי אפס.

ותו, טעם נוסף שהיה ברור לרב שלא מת רבי חנינא: משום דרבי חנינא לא סגי לא יתכן דלא מליך — אלא ודאי שיהיה ריש מתיבתא ולא ימות קודם. דכי הוה קא ניהא נפשיה לפני מיתתו דרבי, אמר: חנינא כרבי חמא יטיב בראש הישיבה! ודיבורו של רבי ודאי יתקיים, שהרי כתיב בהו בצדיקים "ותגזר אומר — ויקם לך".

דרש לוי בנהדרעא: כלילא — שרי לצאת בו.

נפיק על פי היתירו של לוי עשרין וארבע כלילי מכולה נהרדעא.

דרש רבה בר אבוח במחוזא: כלילא שרי.

ונפקו תמני סרי כלילי מחדא מבואה. ממבוי אחד יצאו שמונה עשרה נשים עם כלילא⁽⁶⁵⁾.

אמר רב יהודה אמר רב שמואל: קמרא⁽⁶⁶⁾ — אבנט חשוב יש שעושיין אותו טס של זהב ויש שעושיין אותו רצועה עם משבצות זהב ואבנים קבועות בו — שרי לצאת בו בשבת.

המאור.

65. כונת הגמרא לומר שהיו בני מחוזא עשירים מאד, ובמבוי אחד נמצאו תכשיטים חשובים כמו בכל העיר נהרדעא. וכמו שמבואר במסכת בבא קמא [קיט, א] שהיו בני מחוזא עשירים.

66. הרשב"א, והרמב"ן [בתחילת הפרק] נקטו שהוא בגד של אנשים, וכתבו שמכאן למד רבנו

אבל של אניסכא אסור, ואין סתירה בין כללי ההלכה — כרב, וכמעשה שהובא בגמרא להיתר. וראה ריטב"א.

אולם הבית יוסף כתב שהרמב"ם והרי"ף לא חילקו וכתבו שתם שכלילא מותרת, ולכן הוא פסק בשו"ע [שג, ה] שכל כלילא מותרת. והביאור הלכה כתב שראוי להחמיר מפני שרוב הראשונים אוסרים כלילא העשויה מאניסכא, והראיה מהרי"ף אינה מוכרחת כמבואר בבעל